

25.10.2023

Oke

Oké column**Aras, Omer en Jawan**

Oppasdag. Onze kleinzoon Aras van bijna twee jaar meldt zich - vrolijk als altijd. Met de duplo bouwen we een veelkleurige en hoge toren, zo hoog dat hij begint te wankelen. En wat is leuker voor Aras dan om de toren met een klein duwtje te doen instorten. Schaterlachend ziet hij de steentjes door de kamer rollen. Wat een zorgeloos en onbekommerd peuterleven.

Zo'n leventje had de kleine Omer Kedem ongetwijfeld ook samen met zijn ouders en twee zusjes in de kibboets Nir Oz. Tot die gruwelijke dag van 7 oktober toen Hamas-terroristen hun huis binnendrongen en het hele gezin in koelen bloede vermoordden, gewoon omdat ze joods waren en daar woonden. Weggevaagd in alle onschuld.

En dan is er - nee, was er - Jawan Al-Qatnani, twee jaar. In de nacht van 9 oktober komt Jawan om het leven door een Israëlisch bombardement op zijn flat in Beit Lahia (Noord-Gaza). Ook familieleden overleven het niet. Een toekomst - die er in het belegerde Gaza toch al nauwelijks was - is Jawan definitief ontnomen.

Hoe je ook over het conflict tussen Israël en de Palestijnen denkt, iedereen zal het erover eens zijn dat onschuldige kinderen daar nooit het slachtoffer van zouden mogen zijn. Maar we weten helaas ook dat dit - aan beide kanten van de grens - een illusie was, is en zal zijn, zolang als dit conflict voortduurt. En zeker nu lijkt elke kans op een rechtvaardige vrede voor lange tijd verkeken. Gevolg: zelfs de Omers en Jawans die deze oorlog overleven zullen niet het onbezorgde leven van Aras leiden. Voor hen geen ruïnes van duplo maar ruïnes van echte huizen.

Met die trieste constatering is er meer dan ooit reden om deze smeekbede van Bertolt Brecht tot ons te laten doordringen:

Smeekbede van kinderen

*Die Häuser sollen nicht brennen.
Bomber sollt man nicht kennen.
Die Nacht soll für den Schlaf sein.
Leben soll keine Strafe sein.
Die Mütter sollen nicht weinen.
Keiner sollt töten einen.*

...

Koos van der Bruggen